

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

30. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

27. ČERVENCE 2025

Z obsahu:

**Rodiny jsou kolébkou
budoucnosti lidstva**

Homilie papeže Lva XIV.
při mši svaté na závěr
Jubilea rodin, dětí,
prarodičů a seniorů,
sloužené v neděli
1. června 2025 na
Svatopetrském náměstí
v Římě
- strana 2 -

Svatí Aurelius a Natálie

Libor Rösner
- strana 4 -

**Jak překonat krizi
manželství...**

Christa Mevesová
- strana 5 -

**Jakým obohacením je pro
nás maronitská církev?**

- strana 6 -

Uzdravující moc evangelia

- strana 10 -

Syn brusiče nožů (1)

Wilhelm Hünermann
- strana 11 -

**Dikasterium pro nauku víry
povolilo mariánskou úctu ve
slovenské Litmanovce**

- strana 13 -

Svatý Petr Julián Eymard (1811-1868), obraz v kostele svatého Jiljí v Gumpendorfu, Vídeň

Rodiny jsou kolébkou budoucnosti lidstva

Homilie papeže Lva XIV. při mši svaté na závěr Jubilea rodin, dětí, prarodičů a seniorů, sloužené v neděli 1. června 2025 na Svatopetrském náměstí v Římě

Evangelium, které jsme právě slyšeli, nám ukazuje Ježíše, který se za nás modlí při poslední večeři (srov. Jan 17,20): Boží Slovo, které se stalo člověkem, nyní blízko konce svého pozemského života myslí na nás, své bratry a sestry, a s mocí Ducha Svatého se stává požehnáním, prosbou a chválou Otce. A také my, když vstupujeme plni úžasu

a důvěry do Ježíšovy modlitby, jsme jeho láskou vtaženi do velkého plánu, který se týká celého lidstva.

Kristus totiž žádá, abychom všichni byli „jedno“ (v. 21). Jedná se o největší dobro, jaké si lze přát, protože tato univerzální jednota uskutečňuje mezi stvořenými bytostmi věčné společenství lásky, v němž se ztotožňuje sám Bůh jako Otec,

který dává život, Syn, který jej přijímá, a Duch, který jej sdílí.

Kristus nechce, abychom se spojili v nerozlišitelnou masu, jako anonymní blok, ale přeje si, abychom byli jedno: „Ať jsou v nás jedno, jako ty, Otče, jsi ve mně a já v tobě.“ (v. 21) Jednota, o kterou

Pokračování na str. 9

Pokora, velkodušnost, vytrvalost... Tato tři slova nejen charakterizují Abraháma, jak čteme v dnešní liturgii z knihy Genesis. (str. 3) Ve větší či menší míře hrají podstatnou roli také ve výpovědích článků tohoto čísla Světla: ať už jde o manželství jakožto celoživotní koncept, rodinu otevřenou setkání s živým Bohem, nebo třeba o maronitskou církev, která si i po staletích uchovala autentické křesťanství a bohatství své liturgie a kultury.

Pokora. Tuto důležitou ctnost můžeme definovat jako stav mysli, kdy si člověk uvědomuje své vlastní omezení, nedokonalost a závislost na Bohu. Abrahám je zářným příkladem pokorného člověka... Bez pokory nelze obstát v každodenním boji se zlem, resp. v boji se Zlým, jenž je otcem pýchy čili opaku pokory. Pokoru jistě měli svatí mučedníci pro víru v Pána Ježíše (str. 4). Nepochybně ji měli a mají maronitští křesťané (str. 6–8), jejichž originální křesťanská spiritualita by jen stěží zůstala zachována, kdyby byla vystavěna jen na lidských základech, a ne na pokorném přijetí Pána, jeho uctívání a věrném plnění jeho vůle. Jistou dávkou pokory měl i Christian z Rakouska (str. 10–11), když se rozhodl začít se do Pisma svatého a později změnit svůj život kvůli Bohu, který daroval svého jediného Syna pro záchranu lidského pokolení. Pokora je nezbytně nutná také v rodině, a to u všech jejích členů – zvláště však mezi manželi. Mimořádnou dávkou pokory, jež se opi-

Editorial

rá o Boha, pak vyžadují takové komplikované situace, jako je krize manželství apod. Christa Mevesová, jejíž životní výročí jsme si připomněli minule, má jako zkušená psychoterapeutka k tématu co říci. Podle jejího mínění je zřejmým faktem, že nejvíce krizovou situací v rodině trpí děti. (str. 5) A proto je na prvním místě mít na paměti odpovědnost za duševní zdraví svých dětí. Myšlenka odpuštění, jak nás učí Pán Ježíš Kristus, v takových případech vystupuje do popředí více než kdy jindy. Bez pokory a bez Boha však není v lidských silách obstát, a to v žádné krizi...

Velkodušnost. Podle Abrahámovy příkladu: nemyslim vůbec na sebe, ale na záchranu cizích lidí. Ne že by Abrahámovi nezáleželo na tom, zda bude zachráněn, ale v dané chvíli stál před Bohem právě skrze svoji pokoru, vědomí vlastní hříšnosti a nedostatečnosti, jako ten, jenž může prosit za ty, kteří nevědí, že jsou závislí na Zlém a Bohu odpírají. Do podobných situací se jistě dostáváme i my. Máme vždy dostatečně došluka otevřené srdce, které nemyslí jen na sebe, ale i na potřeby druhých? Třeba tehdy, když máme kmotřence, který potřebuje pomoci uvést na cestu k Bohu – jsme schopni to vidět a konat, tak jako to udělala Christianova teta? Anebo: Jsme ve své rodině ochotni vzdát se

uspokojení svých potřeb, když vidíme, že tím trpí naše dítě či jiný člen rodiny? Samozřejmě, duchovních potřeb a života s Bohem se nelze vzdávat, neboť ty tvoří onu pevnou skálu, na níž stojí náš život (srov. Mt 7,24–25). Velkodušnost totiž nespočívá v tom, že kvůli potřebám a záchraně druhých opustím to, co nutně potřebuji pro svoji záchranu. Spíše se musím s tímto konfrontovat – a tak mohu pod vedením Ducha Svatého rozlišit, co mi prospívá, ale i to, co ještě mohu Bohu odevzdat, abych pomohl druhým na cestě ke štěstí a ke spáse.

Vytrvalost. K tomu asi není třeba co dodávat. Ostatně i Pán Ježíš to v dnešním evangeliu říká jasně: „Pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje.“ Avšak nejen slovy a tloučením na dveře lze projevit svoji neodbytnost. Myslím, že velmi neodbytně na lidská srdce působí dobré příklady jiných. Přesvědčit se o tom můžeme při četbě o svatých Aureliovi a Natálii. Můžeme si jen přát, aby i náš život s Bohem zářil tak, že bude vytrvale tlouci na zatvrzelá srdce, až se tato otevrou Boží milosti...

Na dnešní neděli připadá *Světový den prarodičů a seniorů*. Pamatujme tedy intenzivněji v těchto dnech ve svých modlitbách na naše rodiny a vyprošujme jim, aby byly místem, kde přebývá Bůh a věčné štěstí je vždy na dosah. Kež v nich vytrvale vládne duch pokory a velkodušnosti!

Daniel Dehner

Přijmi dnešní neděli z Boží ruky jako školu modlitby. Jako úvod k Ježíšovým slovům tě první čtení zavádí do dávné doby, abys byl svědkem modlitby patriarchy Abraháma, který rozmlouvá s Hospodinem ve velmi vážné záležitosti. Jeho názorný příklad ti pomůže lépe pochopit poučení božského Mistra. Je to příklad, který ti doporučuje sám Bůh, neboť našel ve svém služebníkovi takové zalíbení, že se s ním *důvěrně sblíží*⁽¹⁾, a sám přichází, aby s ním rozmlouval a *splnil mu vše, co slíbil*⁽²⁾.

Co tak přitahuje Hospodina k jeho služebníkovi? Především je to jeho **pokora**. Ačkoliv se k němu Bůh sklání s takovou důvěrností, nezapomíná Abrahám, kým skutečně je před Pánem: *Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel*. Ani ty o sobě nesmyslej jinak a nechtěj se opírat o své zásluhy. Čím více si uvědomuješ svou vlastní nicotu a bezmocnost, tím více lákáš Boha, aby se tě ujal a prokázal ti své milosrdenství.

Další Abrahámovou vlastností je jeho **velkodušnost**. Všimni si, že naléhá velice na Hospodina, ale přitom nemyslí vůbec na sebe. Na srdci mu leží záchrana cizích lidí, které ani nezná, ale kterým hrozí záhuba, protože tonou ve svých hříších.

A konečně je to praotcova **vytrvalost**. Hospodinova dobrotivost jako by ho podněcovala ke stále větší důvěře a odvaze. UVědom si, že ani tvé nejsmělejší prosby nemohou přecerpat Boží dobrotu a Boží moc. Bůh se přece nemůže nechat zahánbit velkodušností svého tvora.

Z tohoto rozhovoru však také poznáš, jak velice si váží Bůh těch, kteří žijí věrně podle jeho Zákona. Jeden bohobojný vyváží velké množství hříšných. Není to smutné, že se v Sodomě nenašlo ani deset spravedlivých? Kolik věrných potřebuje dnešní svět, aby stačili zadržet spravedlivou Boží ruku? Poučen onou sodomskou zkušeností alespoň jasně víš, kam je třeba především zaměřit pozornost: opři svou smělost jako Abrahám o pokoru a důvěru a smlouvej s Pánem jako on, **kolik spravedlivých probudí v hříšném světě dnešních dnů**. Na rozdíl od praotce nesměřuj k nezbytnému minimu, ale posouvej hranici opačným směrem co nejdale, jak je to jen možné.

Zasazuj se o záchranu světa tím více, že jeho hříchy jsou dnes početnější, bez-

Kdo prosí, dostává

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Váš Otec z nebe dá Ducha Svatého
těm, kdo ho prosí.*

ostyšnější a opovážlivější, než tomu bylo v Sodomě. Neboj se žádat co nejvíce, vždyť prosíš Boha jenom o to, co je nevroucnějším přáním jeho Srdce.

S důvěrou a smělostí Abraháma pros vytrvale nebeského Otce, aby jeho Jméno bylo ve světě opět ctěno a velebeno. Naléhej s nesobeckou velkodušností, aby všude zavládlo jeho království. Domáhej se s neoblomnou vytrvalostí, aby se jak v nebi, tak na zemi uskutečňovala jeho svatá vůle. S vědomím, že nejsi více než prach a popel, pros s opravdovou kajícíností, aby nám byly odpuštěny naše hříchy, aby Bůh odvrátil tak nesčetná pokušení a zbavil nás zlého.

Ještě více než Abrahámův příklad tě k tomu vybízí sám Ježíš. Copak ti nedává za příklad člověka, který se neodbytně domáhá pomoci dokonce uprostřed noci? Snaž se, aby se z formální modlitby stala opravdu naléhavá žádost. Dodej si smělosti a *pros, hledej a luč. Každý, kdo hledá, nalézá, a tomu, kdo lučuje, bude otevřeno*. To není drzá smělost, která se hlučně domáhá svého. To je naléhavost ubožáka, který je zcela v koncích, ale před kterým se otevřela jediná a zcela nečekaná šance: sám Boží Syn tě vyhledal, aby tě přesvědčil, jak dobrého a mocného máš Otce, jemuž působí tím větší potěšení, čím smělejší je prosba, kterou může splnit, protože hledá především Boží království a spásu bližních.

Jestliže patříš mezi ty nešťastné, kteří nemají na svého otce žádnou pěknou vzpomínku, uvěř tomu, že jsou jiní otcové, kteří při vši lidské zlobě přece jenom chtějí to nejlepší pro své děti. Ale ani nejpečlivější z nich se nevyrovná nebeskému Otci, který chce prokázat největší dobro každému, ale nemůže to udělat proti jeho vůli. Proto tak hledá ty, kteří ho prosí a kteří mu dovolí, aby je obdaroval. *Jistě je vznešený, a přece shlíží na pokorného. Když k němu zavoláš, vyslyší tě a v tvé duši rozmnoží sílu*.⁽³⁾

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 18,20–32

Hospodin řekl: „Nářek na Sodomu a Gomoru je velký, jejich hřích je velmi těžký. Chci sestoupit a podívat se, zda doopravdy dělají všechno, co odpovídá stížnosti, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to vědět.“ Tři mužové se odtamtud vydali na cestu a šli do Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: „Skutečně chceš zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je v městě padesát spravedlivých, chceš to místo zahubit a neodpustit kvůli padesáti spravedlivým, kteří jsou v něm? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se vedlo spravedlivému stejně jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Copak by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?“ Hospodin řekl: „Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých v městě, odpustím kvůli nim celému tomu místu.“ Abrahám se ujal slova a řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubíš kvůli těm pěti celé město?“ (Hospodin) odpověděl: „Nezahubím, jestliže jich tam najdu čtyřicet pět.“ (Abrahám) pokračoval v rozmluvě s ním: „Snad jich tam najdeš jen čtyřicet.“ Odpověděl: „Neudělám to kvůli čtyřiceti.“ (Abrahám) řekl: „Nechť se můj Pán nezlobí a dovolí mi mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet.“ Odpověděl: „Neudělám to, najdu-li jich třicet.“ (Abrahám) řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet.“ Odpověděl: „Nezahubím kvůli dvaceti.“ (Abrahám) řekl: „Nechť se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit ještě tentokrát. Snad se jich tam najde jen deset.“ Pravil: „Nezahubím kvůli deseti.“

Dokončení na str. 7

Můj Pane, jsem jen prach a popel, pomoz mi, abys i mne mohl přičíst ke spravedlivým, kterých je zapotřebí pro záchranu světa.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Gn 18,19; ⁽²⁾ tamtéž;

⁽³⁾ srov. Ž 138,6–7.

Svatí Aurelius a Natálie

Věděli, že přiznání se ke Kristu je bude stát život. Přesto „do toho šli“. Věděli, že odřeknutím se Krista si život zachrání. Přesto „do toho nešli“. Přinesli raději oběť nejvyšší. Šli proto přímou cestou do nebe, protože svá roucha doběla vyprali v Beránkově krvi.

Ze by dnes bylo Španělsko sto procentně katolickou zemí, to určitě ani náhodou, jak o tom svědčí různé zprávy odtud přicházející. Také o protikatolických vášních a bouřích v této zemi ležící v jihozápadní Evropě ve 30. letech minulého století jsme již v medailoncích mučedníků párkrát pojednali. Když se však v čase vrátíme o dvanáct století nazpět, ocitneme se ve Španělsku, které z podstatné části ovládali muslimští Arabové, pro něž byl křesťan ztělesněním nepřitele, kterého je třeba zlikvidovat, případně aspoň porobit. Nevrátíme se přitom do neznáma, příběh martyra sv. Eulogia z Córdoba (viz *Světlo* 10/2020) možná někomu ještě na mysli vytane.

Pověděli jsme si v něm, že křesťané sice byli v muslimských enklávách označováni termínem *dhimmi* neboli svobodní, patřili ovšem k obyvatelům druhé kategorie. Měli omezená práva a museli platit tzv. *džizju*, tedy poplatek pod trestem smrti povinný pro každého nemuslima. Směli sice vyznávat svou víru, avšak pouze u sebe doma, vyznávat ji veřejně neexistovalo. Kdo tak učinil, musel počítat s tím, že to bude poslední věc, kterou ve svém životě udělal. Měl štěstí, vyvázl-li s „pouhým“ bičováním. Křesťané byli též pochopitelně nuceni k přijetí islámu a běda tomu, kdo touto nabídkou, nezřídka činěnou s ostrým mečem na krku, pohrdl... A v tomto nelehkém úseku dějin se odehrál příběh sv. Aurelia a Natálie, jehož dějištěm byla Córdoba, jedno z nejhorších míst pro křesťany na Pyrenejském poloostrově. Zvláště v období, kdy v něm vládl kalif Abd ar-Rahman II.

Jak sv. Aurelius, tak sv. Natálie pocházeli ze smíšených manželství. Aureliův otec byl arabský muslim, matka křesťanka. Oba však zemřeli v době, kdy byl ještě chlapec. Poté ho vychovávala jeho teta, tajná křesťanka. Patrně pod jejím vlivem se obrátil a stal se rovněž křesťanem.

Natálie to měla doma stejně – taktéž její otec byl mohamedán a matka křes-

fanka, pocházející navíc z vysoké šlechty. Víru své matky přijala podle některých pramenů až v manželství s Aureliem, při křtu přijala i nové jméno – Natálie (původně se měla jmenovat Sabigotho), což se v kontextu jejího života překládá jako „narozená pro Krista“ (latinské *natalis* = narozený), zatímco *Aurelius* latinsky znamená tolik, co zlatý.

Od tohoto křtu žili jako tajní vyznavači Krista, kteří se k němu na veřejnosti nehlásí a kteří nevyhledávají za každou cenu problémy. Místo toho se snažili nějak proplout, přičemž navenek se stavěli, že jsou jako jejich muslimští sousedi, byť to neznamenal, že by před nimi vyznávali Alláha.

To trvalo až do dne, když se stal Aurelius při projíždce městem svědkem veřejného lynče křesťanského kupce, jenž se nebál nahlas se přihlásit k Ježíši Kristu. Aurelius, tajný křesťan skrývajíc svou víru, sledoval proti své vůli jeho bičování, díval se na to, jak rozrušený dav uštěďruje nebožákovi rány a zahrnuje ho i vulgárními a rouhavými nadávkami a posměšky, sledoval, jak byl kupec ubíčován k smrti.

To byl předěl v životě manželů, pro něž bylo neohrožené svědectví neznámého spolubratra ve víře vážným momentem pro ně samotné. Zejména pro Aurelia, jenž byl pasivním přihlížitelem incidentu, znamenalo utrpení statečného a věrného Ježíšova vyznavače zásah přímo do srdce.

Přestali svou víru tajit. Sice ji nedávali najevo ostentativně, ale už se za každou cenu neskrývali. Většinu peněz rozdali chudým, část ponechali do budoucna pro dceru, kdyby se jim mělo něco stát, aby byla zajištěna, a začali vést život naplněný mnohem více modlitbou a odříkáním.

Nejen v naší zemi se nic neutají, ale ani ve Španělsku v 50. letech 9. století. Víra manželů brzy vyšla najevo a v očích tehdejších vládnoucích muslimů byli coby konvertité zrádci Alláha a odpadlíky. Byli tudíž zatčeni, uvrhnuti do vězení a tam

Svatí Aurelius a Natálie

mučeni a nuceni k apostazi. Navzdory kruté tortuře vydrželi a Pána Ježíše nezapřeli. Nepomohly ani čtyři dny, které dostali na rozmyšlenou. Věznitelům by přišlo jejich odpadlictví od Krista vhod – mohlo by posloužit jako precedens pro druhé. Jejich plány ovšem vzaly za své. Proto byli Aurelius s Natálií odsouzeni k smrti, kterou podstoupili 27. července 852.

Nebyli sami, kdo pro Krista položili v těch dnech život. Spolu s nimi byli setnutím hlavy popraveni i Aureliův bratranec sv. Felix se svou chotí sv. Liliosou a mnich sv. Jiří.

Felix byl odpadlík a Liliosa sice při pravé víře zůstávala, nicméně ji podobně jako prve Aurelius s Natálií před okolím skrývala. Příklad těch dvou přiměl Felixe i Liliosu k vnitřní proměně. Felix se vrátil ke Kristu a spolu se svou manželkou ho začali vyznávat veřejně. Skončili ve stejném vězení a ve stejný den na stejném popravišti.

Svatý Jiří byl mnich z jeruzalémského kláštera sv. Sabase, jenž putoval přes Egypt a Evropu a vybíral almužnu pro svůj řád. Chtěl projít také Córdoba, avšak byl zatčen a stanul před soudem, a jelikož chtěl taktéž získat palmu mučednictví, tak před *kádím*, tj. muslimským soudcem, hrubě urazil Mohameda. Následný výrok smrti byl naprosto očekávaným vyústěním soudního slyšení.

Svatá Natálie je patronkou konvertitů a mučedníků pro víru, sv. Aurelius patronem sirotek.

Jak překonat krizi manželství...

... z lásky k dětem – i k svému prospěchu

„Vypadalo to nejdříve jako velmi dobré řešení,“ stěžuje si zoufalá matka v pohodě, „jsem úplně zničená, už to tak dál nejde. Začalo to nejdříve velice romanticky. Poznala jsem v tenisovém klubu výborného muže; ale on byl v krizové situaci, měl doma tři nedospělé děti. Jeho žena mu odešla kvůli kariéře a kvůli jinému muži. V mém vlastním manželství se právě projevila krize. Můj muž byl ve stresu kvůli svému povolání a večer všude šířil špatnou náladu. Proti své každodenní frustraci jsem našla útěchu u svého tenisového partnera. Mému muži se to doneslo. Prostě mě vyhodil i s dětmi na ulici. Co mohlo následovat jiného, než že jsem začala žít s novým přítelem!

Nějakou dobu se zdálo, že to jde dobře. Ale pak propukl chaos. Stále nové spory mezi dětmi. Můj syn zapálil dokonce svého otčímovi rybářskou chatu a jeho dcera mě doslova pronásledovala. Další dcera se nevrátila od své matky, která zahájila nový proces o výživné. Moje dcera se vrátila od otce úplně zhroucená. Že by mezi nimi k něčemu došlo? Je jako zařezaná a vůbec neodpovídá. Měli jsme takový krásný sen, ale skutečnost vypadá úplně jinak,“ končí žena svou smutnou zprávu.

Je to jen jeden z mnoha případů, které někdy končí doslova fyzickým zničením rodiny. Sladké, vždy nové, pestré štěstí a bohatší život sliboval liberalistický duch, který se v Evropě zabydlil v sedmdesátých letech 20. století.

Ale dnes stojíme před troskami této lehkomyšlné sebechvály. Každopádně u dětí, které vzešly z rozpadlých manželství, nenacházíme prázdný rozmnožený sluneční svit. Spíše nesou v sobě členové takových rodin celá léta, ne-li celý život, hnisající duševní ránu, která se tu a tam jakoby zacelí, ale nikdy nezahojí.

Zůstává rozjítřená po dlouhá léta, ve kterých děti pendlují sem a tam, protože každý z rodičů by chtěl být více milován než ten druhý, a tím upadá do pokušení svého partnera shazovat, když na něho dojde řeč. A to se děje takřka zákonitě, když dítě přijde na návštěvu k jednomu z rodičů, u kterého bývá jen krátký čas. Jak rychle

to pociťuje druhý z rodičů, který se o dítě soustavně stará den co den, jako nenáviděnihodnou nespravedlnost!

Jak rychle rostou obrovité finanční problémy: neúnosné zatížení muže, který se po rozvodu znovu oženil a musí se starat o dvě rodiny, ochuzení a nezřídka ožebračení rozvedené matky, která z hrdosti rezignuje na výživné, nebo je nemůže od svého bývalého manžela získat, protože ten předstírá, že je nesolventní!

Potenciální tendence k agresii, nenávisti a bezmocnému zoufalství mohou narušit do té míry, že vyvolají potřebu pomsty a nesmyslné touhy po odvetě.

Ale i když k takovému vyhrocení dochází jen zřídka, znamená rozvod pro celou postiženou rodinu ve většině případů v podstatě velmi těžký osud. Dlouhodobé výzkumy rozvodových sirotek v USA prokázaly, že se téměř nikdy nezbaví duševních zranění, která jim rozvod rodičů způsobil. Málokdy zcela umře přání, aby rodiče znovu vytvořili jednu jedinou rodinu!

Ještě jako dospělí se mnozí z nich cítí jako rozpolcení v začarovaném kruhu mezi matkou a otcem. Někdy se cítí nuceni stáhnout se k jednomu z rodičů, ačkoliv by chtěli milovat oba, a nejednou právě k tomu, který se více dopustil bezpráví.

Christa Mevesová

Téměř vždy, i když se snaží od obou rodičů distancovat, pociťují v sobě mučivý pocit viny. Je to příliš bláhová naděje, když se rozvádějící se rodiče domnívají, že jejich děti nového partnera beze všeho přijmou jako nového otce nebo matku. Jistě, vnějškově se většina z nich nejdříve způsobilá, ale pak začne, jako ve vyličeném případě, teror, někdy v podobě selhání ve

škole nebo i něčeho horšího. Je to mnohonásobné duševní strádání!

Tato skutečnost by nás měla poučit, abychom krok k rozloučení manželství podstoupili jen tehdy, když by pro těžkou neschopnost pro manželství jednoho nebo obou partnerů bylo soužití ještě mnohem nesnesitelnější.

Já jsem však ve své praxi udělala velmi často zkušenost, že se krize rozpadajícího se manželství nedostatečně hodnotí jako odstranitelná. Kromě psychologického poradenství pomáhá a je nezbytný především křesťanský postoj, aby bylo možno přestat kritickou fází manželství bez rozvodu. Je třeba si být vědom odpovědnosti za duševní zdraví svých dětí, které je nutno cenit v křesťanském duchu výše než okamžité manželské uspokojení. Myšlenka odpuštění – sedmdesátkrát sedmkrát – jak nás učí Kristus (při těžkém provinění, při těžké nemoci), může utišit touhu po pomstě, když si modlitbou vyprosíme sílu k odpuštění.

Takovéto úsilí přináší dobré plody. Překonání nenávisti kvůli udržení rodiny podporuje duševní zrání, navozuje schopnost snést větší zatížení a pomáhá i tomu slabšímu z partnerské dvojice. Také na dospívající děti má tento vytrvalý postoj pozitivní vliv. Je prokázáno, že děti z rozvedených manželství spíše ztrácejí odvahu pokračovat ve vlastním manželství, když se dostávají krize, zatímco dospělí rodiče, kteří vytrvali pospolu při svých vlastních těžkostech, se samy spíše orientují podle vytrvalé věrnosti svých rodičů a jsou pak schopnější přestat své vlastní manželské krize.

Velký experiment s manželstvím na zkoušku s jeho hluboce negativními výsledky výrazně potvrzuje nadčasovou platnost Ježíšova přikázání: *Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj*. Koncept manželství na celý život zvyšuje pravděpodobnost vyššího štěstí, většího pokoje, ovšem jen tehdy, když se uskutečňuje ve vzájemnosti podle křesťanských zásad.

Jen tvrdé zachovávání mojžíšského zákona samo o sobě nic nepomůže, nestačí jen návrat k zákonodárství, které by ztěžovalo rozvod. Jako pokrokové se může osvědčit jen to, když se manželé v každodenním životě orientují podle přikázání lásky, jak nám je Ježíš sám ukázal a uložil.

*Z Der Fels 4/2002 přeložil -Iš-
(Redakčně upraveno)*

Jakým obohacením je pro nás maronitská církev?

Ve Světle číslo 1/2025 jsem představil svatého **Šarbelu Machlúfa** a svatou **Rafku Boutroussieh**, světky z Libanonu. V pozdějším čísle Světla 29/2025 jsem psal o mnichu, knězi a učenci svatém **Nimatullahu** a řeholníkovi blahoslaveném **Stefanu Nehme**. Relikvie I. stupně všech čtyř světců uchováváme ve farním kostele v Dobrušce. Nyní dlužím představit maronitskou církev, ke které všichni světci náleží.

Musíme se vrátit až k roku 313, kdy císař Konstantin Veliký oficiálně uznal křesťanství a pronásledování pozvolna skončilo. Krvavé mučednictví, dříve jediná, nejosvědčenější cesta ke svatosti, bylo nahrazeno tzv. bílým mučednictvím, které zahrnovalo následování Krista skrze evangelní rady (čistota, chudoba, poslušnost atd.).

Cesta víry maronitské církve napříč staletími

V polovině 3. století v Egyptě se kolem postavy svatého Antonína Velikého (251–356) formuje hnutí poustevníků (*anachoretai*, z řečtiny: ti, kteří zbloudili). Až do této doby starověkých poustevníků sahají duchovní kořeny maronitské církve. Antonín pocházel z bohaté koptské křesťanské rodiny. V mládí ztratil rodiče a brzy poté se zřekl veškerého majetku a věnoval se životu v ústraní, přísné askezi a neustálé modlitbě. Radikální rozhodnutí rozjet se se světem bylo novým jevem: od té doby začali učedníci a následovníci slavného poustevníka utíkat na poušť hledat samotu a nakonec do klášterů vzdálených od osídlených center a izolovaných zemi od svého okolí. Anachoretismus, skrze úplné zřeknutí se světa, čistotu, přísnou askezi, modlitbu a pokání, si kladl za cíl radikálně napodobovat Krista. Byla nalezena a mnoha životy osvědčena nová cesta ke svatosti.

Přibližně v téže době se v Sýrii rozvíjí podobná duchovní cesta, v určitých aspektech ještě radikálnější, v mnohém čerpající z duchovní cesty egyptských mnichů. V druhé polovině 4. století žije v provincii Sýrie poustevník Maron, jenž je považo-

ván za duchovního otce mnišského hnutí a zakladatele maronitské církve. Maron a další syrští mniši, kteří byli jeho žáky, žili samotářským životem pod širým nebem, zcela oddáni rozjímání, neustálé modlitbě a četbě Písma svatého. Už jen samotný pobyt pod širým nebem se mohl zdát dostatečně těžký – spali na zemi, snášeli v zimě chlad a v létě spalující slunce. Asketové se s tím však nespokojili: nosili pod hábitem cilicium, tj. žíněnou košili (kající

MODLITBA K SVATÉMU MARONOVÍ:

Ó duchu svatý z otevřeného nebe, světlo Kristova učení ti dalo sílu a vytrvalost odolávat nepříznivým žvlům a tvůj příklad mi nyní dává vnitřní sílu překonat svou slabost. Nejvyšší z poustevníků, jako stromy ozdobené listím nabízíš uklidňující stín, dáváš mi útočiště a osvěžení. Když jsi stál pevně jako cedr, mé váhání ustoupilo; když jsi rozprostřel své paže jako velké větve, uvolnil jsem své napětí; když jsi ucítil svěží vánek, otevřel jsem své srdce větru Boží lásky. Svatý Marone, oroduj za nás! Amen.

oděv, nejčastěji z kozí kůže, chlupy k tělu), těžké železné řetězy a opasky. Umrtvování bylo chápáno jako pokání za vlastní hříchy a zadostiučinění za hříchy druhých.

Po smrti Marona jeho následovníci založili klášter mezi Antiochií a Aleppem, který se postupně stal duchovním centrem rostoucího společenství věřících. Pro věrnost učení katolické víry, především závěrům Chalcedonského koncilu (r. 451), byli krutě pronásledováni. Po mučednické smrti 350 maronitů v roce 517 se v několika vlnách, až do muslimské expanze v 8. století, přemísťovali ze Sýrie na jih, do libanonských hor, kde mohli svobodně praktikovat svou víru. Mnoho místních obyvatel od nich přijalo křesťanství. Ačkoliv formální potvrzení jednoty s Římem proběhlo v roce 1182, maronité nikdy společenství s Petrovým nástupcem v Římě nepřerušili.

Nyní maronitská katolická církev (jedna z 23 katolických východních církví v plném společenství s římským papežem) tvoří velký duchovní poklad Východu. Tato církev, čítající celosvětově přibližně 3–4 miliony věřících, má své historické kořeny v Libanonu, kde dodnes tvoří přibližně třetinu obyvatelstva. Její bohatá liturgická tradice, hluboká spiritualita a neochvějná věrnost během staletí pronásledování z ní činí inspirativní příklad pro katolíky všech rituů.

Proč se zajímat o maronitskou církev jako o živé svědectví rané církve?

Maronité jsou přímými dědici nejstarší křesťanské tradice pocházející přímo z Jeruzaléma, kolébky křesťanství. Poskytují živé svědectví o tom, jak křesťanská víra vypadala ve svém původním prostředí a kulturním kontextu. Maronitská církev představuje unikátní živé svědectví o nejranějším křesťanství. Jako přímí dědicové jeruzalémské tradice zachovali autentické prvky víry, které se praktikovaly již v době apoštolů. Jejich liturgie, patřící k západosyrské tradici, obsahuje anaforu (liturgickou modlitbu) připisovanou svatému Jakubovi, „bratru Páně“ a prvnímu

biskupovi Jeruzaléma. Tato liturgická kontinuita umožňuje věřícím latinského ritu nahlédnout do způsobu slavení eucharistie v dobách blízkých apoštolům.

Proč se zajímat o maronitskou církev z pohledu věrnosti v pronásledování?

- Než by maronité ztratili víru, to raději odešli do nepřístupných hor Libanonu, kde našli své útočiště.

- Zachování a zachovávání víry i během staletí muslimské nadvlády bylo obranou samotné identity maronitů.

- Živá víra maronitů napříč staletími je dnes inspirací pro současné křesťany čelící sekularizaci, zvláště v Evropě.

Pozastavím se u jednoho z nejpůsobivějších aspektů maronitské církve, kterým je její neochvějná věrnost katolické víře navzdory staletím pronásledování. Když čelili útlaku, raději se uchýlili k těžké zemědělské práci zabezpečující jejich přežití do těžko přístupných horských ob-

lastí Libanonu, než aby se vzdali své víry. Takto během osmanské nadvlády prokázali maronité mimořádnou statečnost při obraně své náboženské identity. Toto heroické svědectví může být mocnou inspirací pro dnešní katolíky latinského ritu, kteří často čelí subtilnějším, ale ne méně závažným výzvám sekularizované společnosti, relativismu a konzumismu.

Proč se zajímat o maronitskou církev jako bohatství spirituality a modlitby?

Maronité si uchovali praxi kontemplativní modlitby, bohatou tradici tiché modlitby srdce a vnitřního usebrání. V této církvi také najdeme hlubokou lásku k Panně Marii, jako ochránkyni maronitského lidu. Jejich asketický život vyrůstal a byl inspirován poustními otci. Askeze jim byla a je cestou k Bohu. V liturgii najdeme unikátní prvky západosyrské tradice obohacující modlitební zkušenost. Maronitská spiritualita nám nabízí bohatý zdroj inspirace v oblas-

ti modlitby a duchovního života. Zakořeněná v tradici poustních otců klade důraz na kontemplaci, ticho a asketickou disciplínu jako prostředky k hlubšímu spojení s Bohem. Jedinečné liturgické prvky maronitského ritu, jako používání aramejštiny (jazyka Ježíše Krista) během bohoslužby, častější používání kadidla a symbolických gest, mohou obohatit duchovní zkušenost věřících zvyklých na latinský rítus. Hluboká, působivá mariánská úcta prostupuje celou maronitskou zbožností a propojuje modlitbu se službou společenství.

Proč se zajímat o maronitskou církev, jejíž součástí jsou svatí maronitské církve?

Není možné zde opět nevzpomenout **svatého Šarbela Machlúfa** (1828–1898), mnicha a poustevníka, který je známý svým asketickým životem a četnými zázraky, jež se dějí na jeho přimluvu dodnes. Posmrtná neporušenost jeho těla 64 let od jeho smrti až do jeho beatifikace je jedním z důkazů jeho svatosti.

Svatá Rafka (1832–1914) – známá jako „libanonská růže“ – přijala utrpení jako způsob sjednocení s Kristovým křížem. Navzdory slepotě a bolestivé nemoci žila s radostnou odevzdaností Boží vůli.

Svatý Nimatullah Al-Hardini (1808–1858), kněz a učenec vynikající ctnostmi pokory a lásky, jako formátor mnichů a profesor teologie vychovával generace maronitských duchovních, včetně sv. Šarbela.

Maronitská církev obohatila univerzální církev řadou inspirativních světců. Vedle zakladatele sv. **Marona** a prvního patriarchy sv. **Jana Marona** vynikají zejména svatci moderní doby. K již představeným můžeme připojit patriarchu maronitské církve, **bl. Stephana Douayhyho** (1630–1704). Jejich životy svědčí o výjimečné duchovní síle maronitské tradice a její schopnosti formovat osoby hluboké svatosti i v současném světě.

Proč se zajímat o maronitskou církev z ekumenického rozměru?

Maronitská církev, jako most mezi tradicemi, spojuje prvky východní a západní spirituality. Mluvíme o jednotě v různos-

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

2. čtení – Kol 2,12–14

Bratři! Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili, jak velkou moc má Bůh, který ho vzkřísil z mrtvých. I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všechny hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

Evangelium – Lk 11,1–13

Jednoho dne se Ježíš modlil na nějakém místě. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuveď nás v pokušení.“ Řekl jim dále: „Někdo

z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: »Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.« On však by mu zevnitř odpověděl: »Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti ho.« Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on mu dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí!“

ti a zároveň oceňujeme příklad zachování vlastní identity při plném společenství s Římem. Maronitská církev je vzorem pro mezináboženský dialog a inspiraci pro ekumenické vztahy s pravoslavnými církvemi. Maronitská církev představuje jedinečný most mezi východní a západní křesťanskou tradicí. Jako východní katolická církev v plném společenství s Římem demonstruje, že je možné zachovat bohatství východní liturgie, spirituality a církevní disciplíny při současném uznání papežského primátu. Tento živý příklad „jednoty v různosti“ naplňuje vizi sv. Jana Pavla II. o církvi „dýchající oběma plícemi“ – východní i západní. Pro katolíky latinského ritu může studium maronitské tradice prohloubit porozumění univerzálnosti církve a inspirovat k větší otevřenosti vůči ekumenickému dialogu, zejména s východními církvemi.

**Proč se zajímat
o maronitskou církev z pohledu
péče o kulturní dědictví
a jako na ochránce aramejštiny?**

Maronité pomáhají zachovat jazyk, kterým mluvil Ježíš Kristus, používáním aramejštiny v liturgii a také v každodenním životě, zvláště v odlehklých horských vesnicích Libanonu. Literární poklady, bohatá sbírka teologických, liturgických a duchovních textů v syrštině a arabštině obohacují intelektuální tradici univerzální církve. V maronitské církvi nacházíme také unikátní umění a architekturu. Charakteristické kostely a kláštery v libanonských horách s jedinečným architektonickým stylem a historickou hodnotou svědčí o dlouhé kontinuitě víry.

Maronitská církev je strážcem neocenitelného kulturního dědictví, které sahá až do kolébky křesťanství. Jako jediná církev stále aktivně používá aramejštinu – jazyk, kterým mluvil sám Ježíš – a uchovává ji jako živý liturgický jazyk. Její literární tradice zahrnuje vzácné teologické a spirituální texty, které obohacují celou církev. Maronitská architektura a umění představují unikátní syntézu blízkovýchodních a středomořských vlivů, která svědčí o hluboké integraci víry do kulturní identity lidu. Toto propojení víry s národní identitou pomohlo zachovat křesťanské dědictví v regionu, kde se křesťanství zrodilo, ale kde dnes často čelí existenčním hrozbám.

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolátské modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Lvem XIV. a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA SRPEN 2025

Úmysl papeže: Za vzájemné soužití

Modleme se, aby společnosti, kde se vzájemné soužití zdá velmi náročným, nepodléhaly pokušení konfrontace z důvodů etnických, politických, náboženských nebo ideologických.

Národní úmysl: Za hledající

Modleme se, aby ti, kdo se táží po Bohu a hledají smysl života, našli odpovědi.

Svatý František Xavierský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Přesto nyní televize Noursat jako jediná křesťanská televize v arabském světě vysílá do celého světa. Jejím ředitelem je libanonský katolík a maronita Raymond Nader. Jeho autobiografie *Poslední tlukot srdce* již brzy vyjde v nakladatelství Matice cyrilometodějské.

**Proč se zajímat
o maronitskou církev, která současným
svědectvím buduje mír?**

Maronité vždy hráli a dosud hrají aktivní roli při podpoře dialogu a smíření. Globální přítomnost maronitské církve – církve přítomné v diaspoře – šíří maronitskou spiritualitu po celém světě. Maronité jsou vzorem pokojného soužití s muslimskou většinou. Dlouhou dobu věrně osvědčují odolnost vůči sekularizaci. V dnešním světě plném konfliktů a polarizace nabízí maronitská církev inspirativní příklad živé víry. V Libanonu, kde křesťané a muslimové žijí bok po boku, hrají maronité klíčovou

roli při budování míru a mezináboženského dialogu, ukazují cestu ke vzájemnému respektu bez relativizace vlastní víry. Maronitská diaspora, rozšířená po celém světě včetně USA, Austrálie a Evropy, svědčí o schopnosti uchovat si svou identitu a předávat víru dalším generacím i v sekularizovaných společnostech. Jejich odvaha čelit jak sekularizaci, tak náboženskému extrémismu, nabízí cenné poučení pro katolíky latinského ritu, kteří často čelí podobným výzvám v odlišných kontextech.

Drahy čtenáři, snad nikdo z nás není Bohem povolán až k takovému radikálnímu následování Krista cestou každodenního bílého mučednictví, jako zakouší maronitská mniši, svatí maronitské církve. Avšak každý z nás může vyjít touto cestou, ve snaze naplnit odkaz sv. Šarbel Machlúfa „*Buďte mnichy v srdci světa*“ – to je: žijte mnišským způsobem života uprostřed rodin, práce, farnosti... všude tam, kde žijete.

Rodiny jsou kolébkou budoucnosti lidstva

– dokončení homilie papeže Lva XIV. ze str. 2

Ježíš prosí, je tedy společenství založené na samotné lásce, kterou Bůh miluje a z níž pochází život a spása. A jako taková je především darem, který Ježíš přináší. Ze svého lidského srdce se totiž Boží Syn obrací k Otci slovy: „Aby byli jedno, jako jsme my jedno, aby svět poznal, že jsi mě poslal a miluješ je, jako miluješ mě.“ (v. 23)

Poslouchejme s úžasem tato slova: Ježíš nám zjevuje, že Bůh nás miluje tak, jak miluje sám sebe. Otec nás nemiluje méně než svého jednorozného Syna, tedy nekonečně. Bůh nemiluje méně, protože miluje dříve, miluje jako první!

Svědčí o tom sám Kristus, když říká Otci: „Miloval jsi mě před založením světa.“ (v. 24) A je to tak: ve svém milosrdenství Bůh od věků chce přitáhnout k sobě všechny lidi a je to jeho život, darovaný za nás v Kristu, který nás sjednocuje, který nás spojuje mezi sebou.

Poslouchat dnes toto evangelium během *Jubilea rodin, dětí, prarodičů a seniorů* nás naplňuje radostí. Drazí, život jsme dostali, aniž bychom o něj žádali. Jak učil papež František, „všichni lidé jsou děti, ale nikdo z nás si nevybral, že se narodí“ (*Angelus*, 1. ledna 2025).

A nejen to. Hned po narození jsme potřebovali ostatní, abychom mohli žít, sami bychom to nezvládli: někdo jiný nás zachránil, staral se o nás, o naše tělo i ducha. Všichni proto žijeme díky vztahu, tedy svobodnému a osvobozujícímu poutu lidskosti a vzájemné péče.

Je pravda, že tato lidskost je někdy zrazena. Například pokaždé, když se volá po svobodě, nikoli aby se daroval život, ale aby se vzal, nikoli aby se pomáhalo, ale aby se ubližovalo. Avšak i tváří v tvář zlu, které rozděluje a zabíjí, Ježíš nepřestává prosit Otce za nás a jeho modlitba působí jako balzám na naše rány a stává se pro všechny zvěstováním odpuštění a smíření. Tato modlitba Kristova dává plný smysl světlým okamžikům naší lásky jako rodičů, prarodičů, synů a dcer. A to je to, co chceme hlásat světu: jsme zde, abychom byli „jedno“, jak Kristus chce, abychom byli „jedno“, v našich rodinách a tam, kde žije-

me, pracujeme a studujeme: různí, a přece jedno, mnozí, a přece jedno, vždy, za všech okolností a v každém věku života.

Milí přátelé, pokud se takto milujeme na základě Krista, který je „alfa a omega“, „počátek a konec“ (srov. Zj 22,13), budeme znamením pokoje pro všechny, ve společnosti i ve světě. A nezapomínejme: z rodin vychází budoucnost národů.

V posledních desetiletích jsme dostali znamení, které přináší radost a zároveň nutí k zamyšlení: mám na mysli skutečnost, že byli prohlášeni za blahoslavené a svaté manželé, a to ne odděleně, ale společně, jako manželské páry. Mám na mysli Louise a Zélii Martinovy – rodiče svaté Terezie od Dítěte Ježíše, stejně jako blahoslavené Luigiho a Marii Beltrame Quattrocchi, jejichž rodinný život se odehrál v Římě v minulém století. A nezapomeňme na polskou rodinu Ulmových: rodiče a děti sjednocené láskou a mučednictvím. Říkal jsem, že se jedná o znamení, které nutí k zamyšlení. Ano,

tím, že nám ukazuje příkladné svědky manželů, nám církev říká, že dnešní svět potřebuje manželský svazek, aby poznal a přijal Boží lásku a překonal její sjednocující a smírující sílu, které rozkládají vztahy a společnosti.

Proto se srdcem plným vděčnosti a naděje říkám vám, manželé: manželství není ideálem, ale kánonem pravé lásky mezi mužem a ženou: lásky úplné, věrné, plod-

né (srov. sv. Pavel VI., encyklika *Humanae vitae*, 9). Tato láska vás proměňuje v jedno tělo a zároveň vás činí schopnými, podle Božího obrazu, darovat život.

Proto vás povzbuzuji, abyste byli pro své děti příkladem důslednosti, chovali se tak, jak chcete, aby se chovaly ony, vychovávali je ke svobodě skrze poslušnost a vždy v nich hledali dobro a prostředky k jeho rozvoji. A vy, děti, buďte vděční svým rodičům: říkat „děkuji“ za dar života a za vše, co nám s ním každý den dává, je prvním způsobem, jak ctít otce a matku (srov. Ex 20,12). A vám, milí prarodiče a senioři, doporučuji, abyste bděli nad těmi, které milujete, s moudrostí a soucitem, s pokorou a trpělivostí, které vás naučil život.

V rodině se víra předává spolu s životem, z generace na generaci: sdílí se jako jídlo na stole a láska v srdci. To z ní činí privilegované místo, kde můžeme potkat Ježíše, který nás miluje a chce pro nás vždy jen dobro.

A rád bych ještě dodal jednu věc. Modlitba Božího Syna, která nám dává naději na naší cestě, nám také připomíná, že jednoho dne budeme všichni *uno unum* (srov. sv. Augustin, *Sermo super Ps. 127*): jed-

no v jediném Spasiteli, objati věčnou láskou Boha. Nejen my, ale také naši otcové a matky, babičky a dědečkové, bratři, sestry a děti, kteří nás již předešli do světla jeho věčných Velikonoc a které cítíme přítomné zde, spolu s námi, v tomto slavnostním okamžiku.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Uzdravující moc evangelia

V klasickém díle duchovní literatury *Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci* (známo také „ruský Poutník“) se čtenář kromě jiného dočte o jistém vojákovi, který se navzdory vynaloženému velkému úsilí nedokázal zbavit neřesti opilství. Jeden mnich mu poradil, aby si vždy, když dostane chuť na alkohol, ihned přečetl jednu či dvě kapitoly z evangelia, dokud tento nezřízený nátlak nepřejde. A skutečně, již za krátkou dobu byl ze závislosti uzdraven. Podobně silnou zkušenost s uzdravující a očistnou silou evangelia měl v roce 2020 mladý softwarový vývojář Christian Foidl z Rakouska. Uvězněn v bahně závislosti na počítačových hrách a pornografii dostal ke svým 25. narozeninám dar, který stál skutečně za to, jak o tom sám vypráví.

* * *

„Vyrůstal jsem na hospodářství v blízkosti Salzburgu. Rodiče mě vychovávali s láskou a dali mi vždy vše potřebné k životu. Víru jsme však v rodině příliš nepraktikovali; maximálně jedenkrát za rok o Vánocích – návštěvou kostela. Od dob puberty mi však velice scházelo zdravé sebevědomí a sebeúcta. Protože jsem neměl sourozence, bylo mi jasné, že jednou budu muset převzít celé hospodářství, ale zároveň jsem od počátku cítil, že jsem jiný než moji spolužáci; nebyl jsem typickým

»rodinným sedlákem«, ale spíše citlivým, zakřiknutým chlapcem. Namísto toho, abych přijal sebe takového, jakým jsem, považoval jsem to za chybu a namlouval si, že se musím úplně změnit, abych mohl odpovídat budoucím požadavkům svého okolí. Tak jsem se začal přetvářovat na takového, jak jsem si myslel, že mě ostatní chtějí mít. Tato ustavičná přetvářka mě stála moře sil a zatěžovala mě natolik, že jsem měl místy obavy z nových kontaktů a dalších setkání.

Na druhém stupni základní školy jsem dostal počítač a velice brzy jsem objevil celou škálu počítačových her. Fascinovaly mě virtuální fantasy světy, protože tam jsem konečně mohl být tím, kým jsem chtěl být. Po několika letech se ke hrám přidružily také pornografické obrázky a později videa. Ani jsem to nezpozoroval a sklouzával jsem stále hlouběji, a to zcela tajně. Denně jsem celé hodiny trávil v pokoji u počítače, abych unikl reálnému světu. Toto se táhlo celá léta a jako dvacetiletý jsem si uvědomil, že jsem na těchto věcech závislý natolik, že své pudry a smysly již nedokážu kontrolovat, ale že ony kontrolují mě.

Navzdory vážnosti situace by mě ani nenapadlo hledat u někoho pomoc, vždyť to byla až příliš velká hanba.

Na jaře roku 2020 mi k narozeninám přála teta Cecilie, moje biřmovací kmotra. Měl jsem ji neodkladně navštívit, pro-

Christian se svojí tetou Cecilii

tože prý má pro mne dárek. Tak jsem si tedy pro něj šel a měl jsem ho hned otevřít. Nejprve jsem se podívil, když jsem vybalil knihu s názvem *Rodinná Bible*, avšak vzápětí jsem se zaradoval, neboť mě už vlastně dříve napadlo, že by asi bylo dobré chodit v neděli do kostela a číst Bibli, ale zůstalo vždy jen u myšlenky.

Doma mě opět doběhl každodenní stereotypní kolotoč a nedostal jsem se k četbě. Ale přesně týden po návštěvě se s příchodem covidové pandemie všechno změnilo. V té době jsem pracoval v kanceláři a zavolali mi, že mám pracovat z domu. Jakkoliv strašný byl tehdejší výjimečný stav, mně přinesl přece i něco pozitivního, měl jsem víc času. Ani to netrvalo dlouho a sáhl jsem po Písmu svatém. Moje teta mi poradila, abych začal čtením Janova evangelia. Ona sama se obrátila jen pár měsíců před mými narozeninami a tento tip na četbu Bible jednou zaslechla při nějaké přednášce v televizní relaci.

Hned od začátku jsem byl fascinován z tohoto příběhu Boží lásky k lidem – že Bůh daroval svého jediného Syna, aby chom byli zachráněni. Stále více mě to přitahovalo. Po několika kapitolách se mi všechno vyjasnilo a poprvé v životě jsem nejen pochopil, ale i pocítil, jak velmi Bůh miluje také mě jako osobu a že mě zcela vědomě stvořil takového, jaký jsem – můj zevnějšek, můj hlas, moje silné stránky i ty slabší. Pochopil jsem, že když mě Bůh, Stvořitel všeho, tak moc miluje – a to takového, jaký jsem, tak já

Syn brusiče nožů (1)

přece nemůžu dělat opak! V té chvíli jsem věděl, že se musím rozhodnout: buď pro to, co jsem právě četl a také pocítil a zažil, tedy rozhodnout se pro tuto nekonečnou lásku, anebo proti ní.

Bez jakýchkoliv pochybností jsem v srdci cítil, že toto moje rozhodnutí – Bůh a evangelium – bylo vůbec prvním v mém životě, v němž mě nikdo neovlivňoval a ani ho nemohl udělat za mě. A byl jsem skálopevně přesvědčen, že bylo sto procentně správné. Tak jsem tedy dal své malé, skryté »ano« Božímu slovu. Postupně mi spadly šupiny z očí, jako by někdo odhrnul závěs. Dokázal jsem správně rozpoznat, co je dobré a co je hřích a co bylo v mém tehdejší životě pořádně zkažené. Od té doby se můj život změnil o 180 stupňů. Četba Pisma svatého ve mně způsobila očistu, moje nezřízené touhy postupně ustupovaly, až se po několika týdnech dostaly do bodu nula. Od té doby jsem úplně osvobozen, moje závislost na počítačových hrách a pornografii je za mnou!

Touto zkušeností se mi otevřel zcela nový svět a připadal jsem si jako malé dítě, které se ještě musí všechno naučit. O víře jsem toho moc nevěděl. Veškeré informace, které se ke mně dostávaly o tom, co je víra a co znamená být katolíkem, jsem nasával jako houba. Moje birmovací kmotra, teta Cecilie, mi v tom byla velkou oporou. Po evangeliu svatého Jana jsem doslova »zhltl« i zbývající tři a začala ve mně růst touha po pravidelné nedělní mši svaté. Avšak odhodlat se přistoupit ke svaté zpovědi mi trvalo ještě dobrých pár měsíců.

Od doby, kdy jsem četbou Pisma svatého mohl jedinečným způsobem potkat Boha a ve svém pokoji prožít osobní Letnice, přešlo už pár let. Od té doby stále jasněji chápu, že Boží slovo ke mně promlouvá bez přestání. Při upřímné četbě Pisma svatého a při meditaci člověk postupně vrůstá do vztahu, v němž jsou, samozřejmě, vždy potřební dva.

Je přitom pěkné vždy znovu prožívat, jak moc Bůh zná i ty největší a nejtajnější hlubiny mého srdce a jak mě chce přivést k pravé, čisté a nezištné lásce, která dává samu sebe.“

*Z Vítězství Srdce 162/2025
přeložil a upravil -dd-*

PŘEDMLUVA

Dne 9. prosince 1962, ve slavnostně osvětlené svatopetrské bazilice v Římě, byl prohlášen za svatého Julián Eymard, zakladatel eucharistiánů a služebnic Nejsvětější svátosti. Církev v něm uctívá muže, jehož celý život, modlitby, útrapy a práce kroužily kolem jediného středu: kolem divu božské lásky v Eucharistii.

Ne náhodou dosáhl tento velký ctitel Eucharistie úcty oltáře právě v naší době, kdy údiv již nenáleží zázrakům Božím, ale veledílům lidského ducha. V době, kdy víra ochabla, naděje zeslábla a láska se zvrátila v sebelásku, ztratil svět svůj střed. Pozbyl domácího krbu, je sužován a týrán.

Za našich dnů se splňuje slovo Nietzscheho: „Bezbožný člověk se podobá kouli, která se nezadržitelně žene do propasti.“ Dostojevskij pravil podobně: „Řítime se do propasti a víme již dlouho, že není čeho se zachytit.“ Jako v zrcadle poznává člověk našeho „excentrického“ věku sama sebe v zoufalém výkřiku Baudelairově: „Běda, všechno je propast,

naše počínání, naše přání, naše sny i řeči, a nad mými zježenými vlasy vane neustále vítr strachu.“

I zbožnost mnohých křesťanů přišla o svůj střed, vyčerpává se přílišně ve vnějších, třebaž jinak zásluhových skutcích, ale chybí jí duše, hloubka, dech i zápal, dokud nenalezne cestu zpět ke středu a zdroji vši síly a milosti, ke Kristu v Nejsvětější eucharistii.

Přivést lidstvo, které je nyní více než kdy jindy vrženo na periferii svého bytí, k jeho pravému středu, sloučit opět jeho dráhu, z níž vykolejilo, se spásnou hvězdou, se sluncem života, s tajemstvím víry, k tomu směřovala všechna napomenutí, modlitby a soužení Juliána Eymarda. To bylo jeho velkým úkolem v uplynulém století a je to jeho úkolem i dnes v nezměněné míře. Pro své poslání je moderním světcem v nejlepším slova smyslu.

Tuto knihu jsem napsal proto, abych jeho život a dílo přiblížil křesťanskému lidu.

*Essen, Velikonoce 1963
Autor*

POD LAVINOU

Na kostelní věži odbíjela právě jedenáctá, když starý Piccard vstupoval do kovárny nástrojáře a nožíře Juliána Eymarda. Sedmnáctiletý mistrův syn Toník, který stál u ohniště a hbitými ranami kladiva bušil do srpu, nepoznal v zasněženém zakuklení hrobaře z La Mure.

„To jste vy, mistře Piccardé?“ otázal se se zjevným leknutím. „Co vás sem vede v takové vánici?“

„Nech mne napřed popadnout dechu,“ zafuněl stařec. „Snih bere člověku vzduch z plic.“ Obřadně setřepal sníh z pláště a odkopl chuchvalec sněhu z dřeváku. „Enciána náhodou nemáš?“

„Zajisté, mistře Piccardé,“ přikývl urostlý mladík s načervenalými pramenky vlasů a nalil starci skleničku, kterou tento labužnický vyprázdnil.

„To dělá dobře,“ liboval si hrobař. „Nemá Encián náhodou ještě bratra?“

„Má,“ usmál se Toník a nalil znovu. „Ale teď mi řekněte, co vás sem přivedlo v takovém nečase?“

„Potřebuji dláto, ale pořádné. Musím vykopat hrob a při tom mrazu nestačí krumpáč. Je to bezohlednost umírat v takovém počasí!“

„Kdopak zemřel?“

„Matka Bernardová. Při porodu si pro ni přišla smrt. Malá žije, ale matka za ni zaplatila životem.“

„Matka Bernardová?“ polekal se mladík. „Dobrý Bože, její muž padl nedávno ve Španělsku!“

„Tak jest. Ubohý červíček nemá ani tátu, ani mámu. Tisíckrát zatracená válka. Nebere konce od té doby, co si Napoleon nasadil na hlavu císařskou korunu. Bere tak žalostnému tvorů otce ještě dříve, než se prodere k životu. – Druhého bratra Encián už nemá?“

„Spokojte se, mistře! Tento druhý bratr by vás mohl povalit do hrobu, který kopete pro matku Bernardovou.“

„Otec není doma?“

„Je doma. Je právě u matky v komoře.“

„Je snad nemocná paní Magdaléna?“

„Ne, nemocná není, ale právě dává život malému Eymardovi.“

„Že jsi to neřekl hned! Teď vím, proč ses tak polekal, když jsem vtrhl dovnitř. Všiml jsem si toho, chlapče! Každý se leká, když se mistr Piccard nečekaně ukáže. Není divu, že mu lidé jdou z cesty, vždyť zubatá je jeho živitelkou. Ostatně, rodina Eymardova patří k mým nejlepším zákazníkům. Kolik hrobů jsem vlastně pro vás vykopal? V posledních několika letech jich bylo pět.“

„Dobře si to pamatuji,“ vzdychl jinoch.

„Pět sourozenců jste pochoval, dva z otceva prvního manželství a tři z druhého, sotva otevřeli oči. Dva bratři táhli s Napoleonem do pole a už se nevrátili. Můžete si představit, že se člověk lekne, když se hrobař dostaví hned po porodní bábě.“

„No, no, snad nejsi pověřivý! Vždyť já hned odejdu, jen co mi dáš dláto.“

„Tu máte jedno. To se vám hned tak neulomí. Je z nejlepší ocele.“ Chvatně vsunul starci nástroj do ruky.

„Ano, to je to právě,“ přikývl hrobař. „Tvůj otec dělá dobré nářadí. Vzpomínám si ještě dobře, jak přišel poprvé do našeho městečka. Byl takový »gagne petit«, vydělával jen po halířích jako všichni brusiči nožů. Vidím ho ještě dnes pojíždět s trakařem. Doprovázela ho malá holka. Chodila od domu k domu a sháněla zakázky pro otce. Už je tomu šest let a byl tehdy stejně krutý zimní den, jako je dnes. Pamatuji si to přesně; byli jsme tehdy všichni velice rozrušení, protože v ten den byl Napoleon korunován a všude se konaly okázalé hody a pitky na účet vládařův. Práci tehdy mistr Eymard nenašel. Kdo by si také dal v takový den brousit nože a nůžky! Ale on i jeho dceruška si též přišli na své a měli se dobře na útraty císařovy.“

„To malé děvčátko byla moje sestřička Marianna. Tehdy jí bylo pět let. Dnes je jedenáctiletá. Ale otec nebyval vždy »gagne petit«. Byl sedlákem a obhospodařoval pěkný nájemný stateček ve Freney v kantonu Oisonském. Pak nastala zlá doba. Roku 1801 přišla neúroda a následující roky byly ještě horší. Otec nemohl zaplatit nájemné, a proto musel opustit dvůr. Vozík

s bruskou bylo to jediné, co mu zůstalo. My starší děti jsme sloužily jako nádeníci u nového sedláka. Špatně s námi ten vydrídouch zacházel. Otec s malou Marianou kočoval krajinou jako brusič nožů, až konečně přišel do La Mure.“

„Pak se to obrátilo k lepšímu. Tvůj otec se oženil s Magdalénou Pelorcovou z Freney, která do manželství přinesla slušné věno. Potom si najal dům zde na Rue de Breuil. Otevřel si dílnu jako nožír a nástrojař. Protože byl zručný, dopracoval se jistého blahobytu. Je to rozšafný muž, ten mistr Eymard, a jistě by byl šťastnější a nebyl by tak zamlklý, kdyby mu smrt nevyrvala skoro všechny děti jako tehdy ubohému Jobovi ve Starém zákoně.“

„Musím si zase hledět práce,“ řekl jinoch a zatáhl prudce za meč, až oheň vysoko vyšlehl, a koval dále na své čepele. Starý Piccard otáčel svou plstěnou čepici mezi prsty a byl na rozpacích, zda již má jít, nebo zda by se ještě dočkal třetího Enciána.

Vtom se otevřely dveře do dílny. Otec stál na prahu a řekl svým drsným hlasem:

„Máš bratříčka, Toniku!“

„A co matka?“ vyrazil ze sebe jinoch.

„Všechno v pořádku. Jdi za ní!“ Teprve teď si všiml kovář hrobaře, který se zvedl ze stoličky u kovadliny a s přivětivým úsměvem pravil:

„Tak mohu tedy popřát mnoho štěstí, mistře Eymarde.“

„To jste vy?“ zabručel Julián Eymard.

„Dík za přání, třebaže bych v této chvíli raději viděl jiný obličej než právě váš. Ale dá-li Pán Bůh, nebude tentokrát pro vás práce. Dítě, které přivedla na svět moje žena, je zdravé.“

„Tak to přeji ještě jednou štěstí,“ uchichtl se stařec. „Ale myslím, že tak dobrá zpráva by si zasloužila malého Enciána.“

Mistr beze slova sáhl po džbánku a nalil hrobaři, který se tímto způsobem přece ještě dočkal svých trojčat.

Příštího rána byl novorozenec nesen ke křtu. Oba sourozenci, Toník a Marianna, zastali úřad kmotrů a složili za malého Petra Juliána vyznání a slib víry. Ještě další křtěncem byl přítomen: ubohá a bezmocná bytůstka, malá osiřelá Anetta Bernardová.

Po skončení svatého obřadu vzal farář Second nožiče stranou a řekl mu:

„Mohl byste si vysloužit Boží odměnu, mistře Eymarde, kdybyste si malou

Anettu vzal domů. Zítra přijde její matka pod drn a já skutečně nevím, komu jinému bych toho ubohého červíčka svěřil nežli vaší ženě.“

„Netřeba dalších slov,“ přikývl muž, „to je křesťanská povinnost.“

Tak se stalo, že mistr Eymard, který s jediným dítětem odešel ke křtu, se dvěma se vrátil. Nemusel dlouho vysvětlovat. Paní Magdaléna prostě řekla:

„Jednal jsi správně. Chci být Anettě matkou a vychovat ji jako vlastní. Milý Bůh nám to odplatí a třeba nám za to ponechá Juliána na živu.“

„Také doufám,“ přikývl muž. „Stojí přece v Bibli: Kdo jedno z těchto malých přijímá, mne přijímá. Ostatně mi celý den vrtá hlavou stará historka,“ dodal zamyšleně.

„Jaká historka?“

„Je tomu již dávno. Bylo to za velké revoluce. Za noci a v mlze zavítal do Freney kněz, který prchal před jakobíny a jen tak unikl gilotině. Ty ho určitě znáš, Magdaléno. Byl to staříčkový farář z Oisonu, monsieur Col, zbožný, svatý muž. Samozřejmě jsem mu poskytl přístřeší a skryl ho před jakobíny, kteří za ním po celý den štváli své psy. Několik týdnů jsem ho přechovával a katané ho nenašli, ačkoli prolezli každý kout v domě i na dvoře. Když se konečně cítil bezpečně, rozloučil se se mnou. Při loučení mi svěřil tajemství.“

„Tajemství?“

„Ano, něco zcela zvláštního. Jeho ledý zapadlý obličej zářil jakoby osvětlen vnitřním světlem, když pravil: Juliáne Eymarde, Bůh ti podivuhodně odmění, co jsi vykonal pro jeho kněze. Budeš mít mnoho dětí, ale až na několik je opět ztratíš. Pak ti dá Bůh syna, na jehož hlavu položí svou ruku. Vidím ho zcela zřetelně. Bude knězem. Vidím ho klečet v posvátných rouchách před otevřenými dveřky svatostánku. Založí řeholní společnost Nejsvětější svátosti a obnoví kněžstvo v pravém kněžském duchu.“

„A ty věříš tomu, co říkal?“ tázala se žena se zatajeným dechem.

„Nuže, tvářil jsem se asi trochu pochybovačně, ale kněz řekl: »Můžeš mi klidně věřit. Jsem starý člověk a nebudu už dlouho žít. Na pokraji hrobu se dá vidět leccos, co druhým zůstane skryto.« Pak slavnostně dodal: »Vzpomeneš si na má slova, Juliáne, až se splní!« Bože můj, jak často jsem na ta slova vzpomínal, když

Dikasterium pro nauku víry povolilo mariánskou úctu ve slovenské Litmanové

mi Hospodin odnímal jedno dítě po druhém. Nyní, když malý Julián leží v kolébce, přichází mi na mysl opět jeho tajemná řeč a mám dojem, jako by se jeho předpověď měla splnit na tomto dítěti.“

„Boží cesty jsou podivuhodné,“ odvětila žena potichu. „Učiníme, co je v našich silách, abychom našeho nejmladšího uvedli na správnou cestu, a pak ať se na něm splní svatá vůle Boží!“

Otec přikývl a položil mlčky svou upracovanou ruku na malé čilko svého syna.

Ve stejnou dobu zapisoval farář Second v La Mure do křestní matriky jména nových dětí Božích; podíval se na kalendář a připsal křestní datum. Byl 5. únor 1811, svátek svaté mučednice Agáty, jejíž kolébka stála pod kouřící sopkou Etnou. Když si přistříhoval brk, sjela s rachotem lavina ze svahu blízkého alpského vrcholu.

„Zlá doba,“ zamumlal farář, když odložil husí brk. „Papež Pius VII. zajatý v Savoně, pustošitel Napoleon v klatbě. I ty, císaři, můžeš klesnout, až se lavina přilítí z hor. Zdá se mi, jako bych slyšel klokotat sopku, která tě vyvrhne.“

Zamyslel se a pravil:

„I ty ses narodil na kraji sopky, malý Petře Juliáne. Co je to jen za dobu, když náš Svatý otec je vězněn arcinepřítelem veškerého křesťanstva. Z toho nikdy nevykveté požehnání pro naši ubohou zem.“

Den, na který musel kněz myslet, byl onen parný červencový den roku 1799, kdy Pius VI. na své cestě do zajetí dorazil do La Mure, úplně vysílen od vyčerpávající jízdy. Veškerý lid se s pláčem hrnul k ctihodnému starci, líbal jeho ruce a lem jeho roucha a celý den se zdržoval kolem farního domu, až papež, který se sotva držel na nohou, přistoupil k oknu a udělil svým dětem požehnání. Několik týdnů později ho smrt vysvobodila z jeho pout.

Požehnání papežovo zůstalo zbožné obci jako poslední odkaz. Ve smrti zvítězil úctyhodný vyznavač nad svými mučiteli.

Také jeho nástupce zvítězí nad opovázlivcem, který ho uvrhl do zajetí. O tom byl farář z La Mure pevně přesvědčen a věřil, že hodina vítězství nebude již daleko.

„Lavina burácí do údolí,“ opakoval temně, „a až zahřmí sopka u tvých nohou, pyšný dobyvateli, možná, že se zhavě Menetekel brzy ukáže i na tvé stěně.“

Ještě stál císař na vrcholu své moci a vlna štěstí ho zaplavila, když se mu 20. břez-

Dikasterium pro nauku víry díky novým normám zveřejněným v loňském roce mohlo udělit *nihil obstat* veřejné mariánské účtě po zhodnocení duchovních plodů spojených s údajnými mariánskými zjeveními, k nimž mělo dojít v letech 1990 až 1995 v Litmanové na Slovensku. List kardinála prefekta Victora Manuela Fernándeze je adresován prešovskému arcibiskupovi pro katolíky byzantského obřadu, Jónášovi Jozefovi Maximovi.

Na žádost místního biskupa, který zmiňuje nesčetné „upřímné a hluboké zpovědi“ a obrácení a oceňuje „mnoho duchovních plodů, jimiž jsou obdařeni poutníci, kteří místo navštěvují i nadále“, přestože domnělé zjevení skončilo před třiceti lety, Dikasterium analyzovalo související poselství. V listě Dikasteria čteme, že obsahují „cenné výzvy k obrácení“: „Nechte Ježíše, aby vás osvobodil... A nedovolte, aby váš Nepřítel omezoval vaši svobodu, za kterou Ježíš prolil tolik krve.“ Panna Maria se představuje jako „šťastná“ a vyzývá k nalezení pravé cesty ke štěstí v uznání, že jsme bezpodmínečně milováni: „Miluji vás takové, jací jste... Chci, abyste byli šťastní, ale tento svět vás neučiní šťastnými.“

Několik poselství povzbuzuje poukazem na skutečnost, že cesta evangelia není složitá: „On si přeje, abyste byli stále více prostší,“ Nalezení radosti a pokoje v Bohu umožňuje svědčit a šířit pokoj. Poselství také zdůrazňují nutnost odpovědi a zapojení se do Boží iniciativy, napodobováním Krista, který se daruje

z lásky. Milovat bratry a sestry se stává syntézou naší odpovědi a naplněním našeho života.

Kardinál Fernández v listě uznává, že omezený počet poselství obsahuje pasáže s „některými nejasnostmi a nejasnými aspekty“, ale s ohledem na to, co již v této věci uvedla Doktrinní komise ve zprávě z roku 2011, se má za to, že jsou způsobeny vnitřním výkladem údajných vizionářek. Těchto několik poselství se totiž nejvíce jako výroky, ale jako vnitřní prožitky: ti, kdo je prožívají, se je snaží převést do slov, která však nutně zůstávají nepřesná. Z tohoto důvodu vyzývá prešovského biskupa, aby vydal sborník poselství, „který nebude obsahovat těch několik tvrzení, která mohou vést k nejasnostem a znepokojit víru prostých lidí“.

Dikasterium znovu zdůrazňuje, že *nihil obstat* neznamená uznání nadpřirozené autenticity údajných zjevení, ale „umožňuje schválit veřejnou úctu a sdílet věřícím, že pokud chtějí, mohou se bez rizika připojit k této duchovní nabídce“.

Údajné zjevení začalo 5. srpna 1990 tři kilometry od Litmanové, malé vesnice s byzantskou katolickou tradicí v horách na severu Slovenska, a zúčastnily se ho tři děti – jedenáctiletá Ivetka Korčáková, dvanáctiletá Katarína Česelková a devítiletý Miško Česelka. Panna Maria se představila jako Neposkvrněná Čistota.

Zdroj:

<https://www.vaticannews.va/cs.html>

(Redakčně upraveno)

na narodil dlouho vytoužený syn. Papeži a církvi navzdor jmenoval ho císař králem římským.

Několik dní poté požehnal farář z La Mure paní Magdaléně Eymardové, která svého novorozence poprvé přinesla do kostela.

„Bůh tě chraň, malý Petře Juliáne,“ řekl farář pohnutě. „Doufám, že budeš šťastnější než ubohý král ve své zlaté kolébce.“

„Bože, co to říkáte?“ ptala se matka zmateně.

„Co mi nebe vnuká v této chvíli,“ odpověděl farář. „Malý princ v Paříži nebu-

de šťasten, neboť Bůh trestá na dětech hříchy otců. Tvůj syn, paní Magdaléno, bude šťastný, neboť Bůh odplácí na dětech dobré skutky jejich rodičů. Tvému synu požehná Bůh zvláštním způsobem, protože jste Boha přijali v chudém osiřelém dítěti.“

(Pokračování)

Z knihy W. Hünermann:

Syn brusiče nožů.

Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.

Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994

(Redakčně upraveno)

Pondělí 28. 7. 2025

6:05 Příběhy psané životem: Neobyčejný dar **6:40** Když vyschnou studny **7:00** Naše Horní Lideč **7:50** Klapka: Se Zdeňkem Zbořilem **9:00** Outdoor Films: S ultramaratoncem Štěpánem Dvořákem **10:30** Svedectví života: Sr. Františka Majerčíková DKL – Brno **10:45** První křesťané: Byzanc: Nový Řím **11:15** V pohorách po horách: Moravský kras **11:30** Nová vyhlídka v Ošadnici nad řekou Kysuca **11:40** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Svatá Kateřina Labouré: Tichý posel Lásky **12:55** Zakarpatská Ukrajina **13:00** Okouzlení je ponické písně **14:00** Za obzorem: Adopce na dálku mění životy dětem v Indii **14:35** Dobrodružství před kamerou **15:25** Noční univerzita: Daniel Raška – Modlitba ve 21. století **16:00** Poslední budou prvními **16:35** Když bolí tělo: Nemoci oka a jejich léčba **17:40** Antikvartet na Mohelnickém dostavniku **18:10** Sedmihlášky (73. díl): Třeba su bledučka + Vy mládenci **18:15** Příběhy Starého zákona: Elizeus a Námán **18:20** V pohorách po horách: Oderské vrchy **18:30** Přijeme si... **18:50** Mše svatá z Českého národního centra: Jubileum mládeže v Římě 2025 [L] **20:30** Okolo Říma: Studio Jubilea mládeže 2025 [L] **21:05** Múzy církevních škol: Cyrilometodějské gymnázium a SOŠPg Brno **21:30** Minuty z Říma – pondělí: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 [P] **21:45** Osvěny Jubilea: Sestřih dne – pondělí [P] **22:20** Koncert chval SBM: Pozorice, kostel Nanebevzetí Panny Marie **23:50** Za obzorem: Adopce na dálku mění životy dětem v Indii **0:25** Lidé a město **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 29. 7. 2025

6:05 Osvěny Jubilea: Sestřih dne – pondělí **6:35** Výpravy do divočiny: Biodiverzita a vymírání druhů **7:40** V pohorách po horách: Moravský kras – Dražanská vrchovina **7:55** Na startu: S Danou Liškovou **8:20** Sedm dní na hoře TÁBOR **9:05** Minuty z Říma – pondělí: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **9:30** Program v Českém národním centru v Římě: Jubileum mládeže 2025 [L] **10:30** Mše svatá z Českého národního centra: Jubileum mládeže v Římě 2025 [L] **12:00** Okolo Říma: Studio Jubilea mládeže 2025 [L] **12:50** Přijeme si... [P] **13:05** Jsem šťastný. I vy budete šťastní! **13:35** Minuty z Říma – středa: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **14:00** Za obzorem: Terezie Sladká o dobrovolnické službě v Namibii a Zambii **14:35** Muzikanti, hrajte: Moravanka **15:40** Intarzovaný svět Jana Mařika **16:00** Jak potkávat svět: S Petrem Bende a Pavlem Helanem **17:25** V pohorách po horách: Velký Roudný **17:35** Výchovný systém Dona Boska: Pouze láska vychovává **18:00** Mše svatá na zahájení Jubilea mladých 2025: Náměstí Sv. Petra, Vatikán [L] **19:45** Přijeme si... **20:05** Jonathan a Ježíš (4. díl) **21:00** Za obzorem: Terezie Sladká o dobrovolnické službě v Namibii a Zambii **21:30** Minuty z Říma – úterý: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 [P] **21:45** Osvěny Jubilea: Sestřih dne – úterý [P] **22:20** Koncert pro svatou Hedviku: Odry, kostel sv. Bartoloměje **23:15** Bohém s Bohem: Bára Hrzánová **0:20** Terra Santa News: 23. 7. 2025 **0:40** Můj chrám: Daniel Raus, kostel sv. Tomáše v Praze na Malé Straně **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 30. 7. 2025

6:05 Osvěny Jubilea: Sestřih dne – úterý **6:35** Noční univerzita: Daniel Raška – Modlitba ve 21. století **7:05** V pohorách po horách: Godula **7:15** Dokořán: S Barborou Černoškovou **8:10** Jonathan a Ježíš (4. díl) **9:05** Minuty z Říma – úterý: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **9:30** Program v Českém národním centru v Římě: Jubileum mládeže 2025 [L] **10:30** Mše svatá z Českého národního centra: Jubileum mládeže v Římě 2025 [L] **12:00** Okolo Říma: Studio Jubilea mládeže 2025 [L] **12:50** Přijeme si... [P] **13:05** Králiky, kostel Nanebevzetí Panny Marie – Hora Matky Boží: Jubilejní chrámy 2025 **13:11** Setkání: Miluše Horská **13:25** Mladí salesiánští misionáři – Austrálie

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

13:35 Minuty z Říma – úterý: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **14:00** Za obzorem: Mary's Meals v Malawi **14:35** Malý princ: Koncert Filharmonie Hradec Králové **16:15** Kopeček plný oveček **17:25** Co pro tebe znamená Campfest **18:00** Sedmihlášky (73. díl): Třeba su bledučka + Vy mládenci **18:05** Příběhy Starého zákona: Tři mládenci v ohnivě peci **18:15** Strýček Emu: Obloha a hvězdy **18:30** Příběhy psané životem: Bohem nezapomenuté děti **19:00** V Kristu zapusťte kořeny **19:45** Přijeme si... **20:05** Dokořán: S Mons. Františkem Trstenským **20:55** Za obzorem: Mary's Meals v Malawi **21:30** Minuty z Říma – středa: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 [P] **21:45** Osvěny Jubilea: Sestřih dne – středa [P] **22:20** Koncert – Martin Smith (UK): Festival United UNITED **23:30** První křesťané: Byzanc: Nový Řím **0:05** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pojďte, vraťme se k Hospodinu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 31. 7. 2025

6:05 Osvěny Jubilea: Sestřih dne – středa **6:35** Výpravy do divočiny: Deštný les Papuy–Nové Guineje **7:40** Kolumbie – Neboť jsem hladověl **8:15** Zprávy agenta Kixe: Pozitivní hodnocení druhých **8:30** Jubileum mladých **9:35** Minuty z Říma – středa: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **10:00** Mše svatá z baziliky sv. Pavla za hradbami: Jubileum mládeže v Římě 2025 [L] **11:30** Okolo Říma: Studio Jubilea mládeže 2025 [L] **12:20** Přijeme si... [P] **12:40** Razam s Ivou Marešovou: Koncert Filharmonie Hradec Králové **14:20** Minuty z Říma – středa: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **14:45** Za obzorem: S teenagery o víře a hledání **15:15** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Papua Nová Guinea **15:30** Jak potkávat svět: Se Simou Martausovou **16:55** Můj chrám: Mgr. Andrea Růžicková, herečka a modelka v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha **17:15** Dejme dětem rodinu (2. díl): Mýty a fakta o náhradní rodinné péči **18:00** Sedmihlášky (73. díl): Třeba su bledučka + Vy mládenci **18:05** Příběhy Starého zákona: Daniel a Ivi **18:12** Cirkus Noeland (31. díl): Roberto, Kekulín a detektivní kancelář **18:40** Dědek a jeho kreslený svět: Ty máš teda ránu **18:45** Carlo Acutis – Ajťák Boží: Štramberk, kostel sv. Jana Nepomuckého **19:40** Přijeme si... **20:00** Večer s Jano Acutisem: Benefice a svědectví [L] **21:00** Adorace z Českého národního centra v Římě [L] **21:30** Minuty z Říma – čtvrtek: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 [P] **21:45** Osvěny Jubilea: Sestřih dne – čtvrtek [P] **22:20** Osvěny SDM: Koncert Scholy brněnské mládeže **0:00** Za obzorem: S teenagery o víře a hledání **0:30** Stopa apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulínků v ČR **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 1. 8. 2025

6:05 Osvěny Jubilea: Sestřih dne – čtvrtek **6:40** Brána do světa umění: ZUŠ Říčany **7:15** V pohorách po horách: Toulání Lednicko–Valtickým areálem **7:30** Outdoor Films s Annou Hanuš Kuchařovou: Můj život je slackline **9:05** Minuty z Říma – čtvrtek: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **9:30** Program v Českém národním centru v Římě: Jubileum mládeže 2025 [L] **10:30** Mše svatá z Českého národního centra: Jubileum mládeže v Římě 2025 [L] **12:00** Okolo Říma: Studio Jubilea mládeže 2025 [L] **12:50** Přijeme si... [P]

13:10 Na startu: Se studentem a matematikem Kryštofem Sedláčkem **13:35** Minuty z Říma – čtvrtek: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **14:00** Za obzorem: P. Zdeněk Jančařík o současném křesťanství **14:30** Křižovatka v Příchovicích **15:25** Láska **15:55** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovská přehrada **16:15** Dokořán: S Barborou Kodetovou **17:05** Poletuchy: Na skok do Ústí nad Labem **18:00** Sedmihlášky (73. díl): Třeba su bledučka + Vy mládenci **18:05** Příběhy Starého zákona: Královna Ester **18:15** Šípková Růženka: Divadlo Viti Marčíka **19:10** Římovská pašijová cesta **19:40** Přijeme si... **20:00** Kající bohoslužba z Českého národního centra: Jubileum mládeže 2025 [L] **21:30** Minuty z Říma – pátek: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 [P] **21:45** Osvěny Jubilea: Sestřih dne – pátek [P] **22:15** Či zhora, či zdola – Mezinárodní galaprogram: Jánošíkove dni v Terchovej 2025 [L] **23:05** Padající andělé **23:30** Okolo Říma: P. Zdeněk Jančařík o současném křesťanství **0:05** Letem jazzem (10. díl): Na lehkou notu, aneb Život jazzmana **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 2. 8. 2025

6:05 Osvěny Jubilea: Sestřih dne – pátek **6:35** Poutníci času: S Vlastou Urbanovou **6:55** Sedmihlášky (73. díl): Třeba su bledučka + Vy mládenci **7:00** Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník **7:25** Strýček Emu: Obloha a hvězdy **7:35** Bůh je s námi **9:05** Minuty z Říma – pátek: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **9:30** Mše svatá z Českého národního centra: Jubileum mládeže v Římě 2025 [L] **11:00** Okolo Říma: Studio Jubilea mládeže 2025 [L] **12:00** Angelus Domini **12:05** Přijeme si... [P] **12:20** Plody Medžugorje **12:55** Průplav Božího přání **13:35** Minuty z Říma – pátek: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **14:00** Benefiční koncert na podporu rekonstrukce a výstavby Centra setkávání Zlámanka: Kroměříž, Arcibiskupské gymnázium **15:25** Ježíšovi učedníci **15:55** Plastový oceán **17:40** Slovo na neděli: 18. neděle v mezidobí [P] **18:05** Koncert pro život **19:40** Přijeme si... **20:00** Okolo Říma: Studio Jubilea mládeže 2025 [L] **20:30** Vigilie s papežem Lvem XIV.: Jubileum mládeže 2025 [L] **21:30** Minuty z Říma – sobota: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 [P] **21:45** Osvěny Jubilea: Sestřih dne – sobota [P] **22:20** Až navěky **0:00** Rok v ráji **0:25** Dítě 31 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 3. 8. 2025

6:05 Osvěny Jubilea: Sestřih dne – sobota **6:35** The Elephantielist – Příběh Čecha, který mění osudy zvířat v Africe **7:00** Slovo na neděli: 18. neděle v mezidobí **7:20** Osvěny SDM: Koncert Scholy brněnské mládeže **9:00** Minuty z Říma – sobota: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **9:25** Závěrečná bohoslužba s papežem Lvem XIV.: Jubileum mládeže 2025 [L] **11:00** Okolo Říma: Studio Jubilea mládeže 2025 [L] **11:35** Poutníci času: S Klárou a Oldřichem Hanušovými **12:00** Angelus Domini **12:10** Přijeme si... [P] **12:25** Dejme dětem rodinu (2. díl): Mýty a fakta o náhradní rodinné péči **13:00** Příroda kolem nás: Slon africký. Bílý jelen. **13:15** Církev za oponou: Seminář **13:35** Minuty z Říma – sobota: Zpravodajství z Jubilea mládeže 2025 **14:00** Muzikanti, hrajte: Moravanka 2 **15:15** Jeden hrnek naděje **15:35** Noční univerzita: Marek Orko Vácha – Jak dospět k dospělosti **15:55** Až navěky **17:35** Zprávy agenta Kixe: Tvořivost [P] **18:00** Sedmihlášky (94. díl): Na tom našem dvorku **18:05** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **18:35** Příběhy Starého zákona: David a Goliáš **18:40** Strýček Emu: Duha **18:55** Dědek a jeho kreslený svět: Sliby chyby **19:00** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **19:45** Přijeme si... **20:05** Osvěny Jubilea mládeže 2025 [P] **21:40** Dopisy Stephanii **23:40** Mladí mladým: Svatováclavský hudební festival 2022 **0:50** Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 28. 7. o 13:05 hod.: Dialnica do neba

Súčasný blahoslavený Carlo Acutis. A ešte k tomu tínedžer, bežný chlapec, ktorý študuje, športuje a stretáva sa s kamarátmi. 10. októbra 2020 ho pápež vyhlási za blahoslaveného. Svoju lásku k Eucharistii a vedomosti z oblasti moderných technológií spojil v knihe.

Utorok 29. 7. o 20:25 hod.: Inkvizícia / 2

Dokument ponúka krátky prehľad heréz, vrátane katarskej a jej kultúry smrti. V závere prvej časti sa dozvedáme, ako pápež Gregor IX. zriaďuje stredovekú inkvizíciu a tiež ako inkvizícia pomáhala zachraňovať životy.

Streda 30. 7. o 17:00 hod.: Eucharistické zázraky (Patierno a Ischia di Castro)

Putujeme spoločne po Taliansku a spoznáваме miesta, ktoré sú spojené s eucharistickými zázrakmi. Dnes navštívime Patierno a Ischiu di Castro.

Štvrtok 31. 7. o 16:55 hod.: Denník mojej dcéry

Emilia chce pokračovať v štúdiu a urobiť si doktorát. Jej plány sa však menia, keď sa dozvedá o svojom neplánovanom tehotenstve. Pri vyšetreniach sa objavia komplikácie, ktoré Emu tlačia až za hranicu jej síl.

Piatok 1. 8. o 20:30 hod.: BIBLIA: Dávid / 2

Životný príbeh izraelského kráľa Dávida, ktorý je v Biblii vpísaný do dvoch Samuelových kníh, bol bohatý na zvraty a dramatické udalosti. Ako mladý pastier bol Dávid pomazaný a Bohom vybraný, aby sa stal kráľom Izraela miesto kráľa Saula.

Sobota 2. 8. o 20:30 hod.: Povoláný a vyvolený

Príbeh hrdinského života Božieho služobníka otca Vincenta Capodanno. Originálna dokumentárna dráma z produkcie EWTN nás vráti do čias vietnamskej vojny, kedy odvážne pôsobil ako námorný kaplán.

Nedeľa 3. 8. o 20:30 hod.: Alberto a Carlo: Priatelia na večnosť

Alberto a Carlo, inšpirovaní myšlienkami Chiari Lubichovej, viedli zasvätený život pre Ježiša vo svojej komunite mladých. Ich vzor inšpiruje mnohých a nerozlučiteľné priateľstvo môže priviesť k ich spoločnému blahorečeniu.

BREVIÁR PRO LAIKY

26. ČERVENCE – 2. SRPNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 7.		PO 28. 7.		ÚT 29. 7.		ST 30. 7.		ČT 31. 7.		PÁ 1. 8.		SO 2. 8.	
Antifona	812	912	826	928	1768	1990	857	961	1722	1941	1734	1953	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	812	913	827	928	1769	1990	857	962	1723	1941	1734	1953	1666	1883
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	1770	1991	861	966	1724	1942	1735	1954	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	707	797	831	933	1443	1623	861	966	1445	1626	1735	1954	1669	1886
Prosby	817	917	831	933	1771	1992	861	966	1724	1943	1724	1943	1655	1886
Závěrečná modlitba	707	798	832	934	1443	1624	1444	1625	1445	1626	1446	1627	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022
Závěrečná modlitba	707	798	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022
Nešpory:														
SO 26. 7.														
Hymnus	807	907	821	922	837	939	1443	1624	867	972	1727	1946	1736	1955
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	1777	1999	871	976	1730	1949	1737	1956
Ant. ke kant. P. M.	706	797	707	798	840	943	1444	1624	871	977	1445	1626	1737	1956
Prosby	811	911	826	927	841	944	1778	2000	872	977	1731	1950	1731	1950
Záv. modlitba	707	798	707	798	841	944	1443	1624	1444	1625	1445	1626	1446	1627
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 27. 7. – 17. neděle

v mezidobí

1. čt.: Gn 18,20–32

Ž 138(137),1–2a.2bc+3.6–7ab.7c–8

Odp.: 3a (*Když jsem volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)

2. čt.: Kol 2,12–14

Ev.: Lk 11,1–13

Pondělí 28. 7. – ferie

1. čt.: Ex 32,15–24.30–34

Ž 106(105),19–20.21–22.23

Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 13,31–35

Úterý 29. 7. – památka

sv. Marty, Marie a Lazara

1. čt.: 1 Jan 4,7–16

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9.10–11

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Jan 11,19–27

nebo Lk 10,38–42

Středa 30. 7. – nezávazná

památka sv. Petra Chryzologa

1. čt.: Ex 34,29–35

Ž 99(98),5.6.7.9

Odp.: srov. 9c (*Svatý jsi, Hospodine, náš Bože!*)

Ev.: Mt 13,44–46

Čtvrtek 31. 7. – památka

sv. Ignáce z Loyoly

1. čt.: Ex 40,16–21.34–38

Ž 84(83),3.4.5–6a+8a.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!*)

Ev.: Mt 13,47–53

Pátek 1. 8. – památka

sv. Alfonsa Marie z Liguori

1. čt.: Lv 23,1.4–11.15–16.27.

34b–37

Ž 81(80),3–4.5–6ab.10–11ab

Odp.: 2a (*Plešejte Bohu, který nám pomáhá.*)

Ev.: Mt 13,54–58

Sobota 2. 8. – nezávazná

památka sv. Eusebia z Vercelli

nebo sv. Petra Juliána Eymarda

nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Lv 25,1.8–17

Ž 67(66),2–3.5.7–8

Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!*)

Ev.: Mt 14,1–12

O SVATÝCH

SVATÍ CHARISMATICI • JAK SLOUŽIT V MOCI BOŽÍ

Patrick Reis • Z angličtiny přeložila Marie Sommerová • Předmluva P. Mathias Thelen, STL, předseda a spoluzakladatel Encounter Ministries • Redakce Kateřina Lachmanová

Přínejmenším od poloviny 20. století jsme svědky rostoucího zájmu o Ducha Svatého a jeho charismata, přesněji o službu evangelizace v moci Boží. Patrick Reis je katolický laik z USA, otec početné rodiny, který této službě zasvětil svůj život. Snaží se do ní uvádět i mnohé další, dnes i pomoci *Školy služby* (Encounter School of Ministry), kterou vede a jež má širokou mezinárodní působnost. V této knize s námi sdílí několik krásných inspirací ze životů svatých, kteří měli v tomto směru velké zkušenosti: oslovili ho Vincenc Ferrerský, Filip Neri, Kateřina Sienská, František Xavérský, Otec Pio a Serafím Sarovský. Od každého z nich se můžeme naučit něčemu jinému, ale především se nechat povzbudit v tom, že Duch Svatý touží zprostředkovávat Boží lásku a moc i v naší době, a to nejen skrze duchovní velikány.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 130x190 mm, 160 stran, 319 Kč

SLUŽBA V CÍRKVI

V JEŽÍŠOVĚ JMÉNU • VIZE PRAVÉHO KŘESŤANSKÉHO VŮDČOVSTVÍ

Henri Nouwen • Z angličtiny přeložila Marie Polasková • Předmluva kardinál Basil Hume • Doslov pro české vydání David Novák

Kněz a spisovatel Henri Nouwen (1932–1996) oslavil svou padesátku, když si uvědomil, že navzdory rostoucímu věhlasu duchovního mistra jeho vnitřní život stagnuje, je-li vůbec nějaký. Měl

za sebou více než dvacetiletou kariéru univerzitního docenta, na posledy na prestižním Harvardu. Byl velice žádaný a vytížený, ale už se téměř nemodlil, trpěl rozervaností a pocitem osamělosti. Pán ho tehdy vyzval k radikální změně života: odešel do komunity *Archa*, kde pak sdílel život s mentálně postiženými a jejich ošetřovateli. Pozvání přednášet kněžím ve Washingtonu na téma „Křesťanské vedení v 21. století“ ho zastihlo v roce 1989 už v komunitě, tj. krátce po odchodu z Harvardu. Jeho přednáška měla velký ohlas a záhy vyšla i knižně pod názvem *V Ježíšově jménu*. S velkým užitekem ji čtou lidé ve službě vedení napříč křesťanskými církvemi: kněží, kazatelé, pastoři i studenti připravující se na službu v církvi.

Paulínky • Brož., 115x175 mm, 72 stran, 175 Kč

POUTNÍ MÍSTA

POUTNÍ MÍSTA ČESKA • 2. DÍL - PLZEŇSKÝ KRAJ, JIHOČESKÝ KRAJ, KRAJ VYSOČINA, PARDUBICKÝ KRAJ

Michal Bařinka

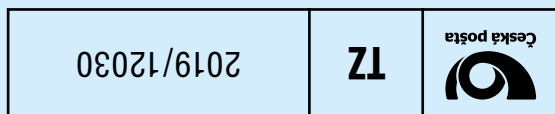
Publikace představuje celkem 50 poutních míst ze čtyř krajů naší vlasti. U každého je uvedena jeho zakladatelská legenda, stručná historie a nechybí ani popis jeho současného stavu a vybavení (koncipovaný jako prohlídka dané památky). Text vždy doprovázejí nejen aktuální fotografie exteriéru, ale také unikátní záběry z interiéru příslušné svatyně. Autor, vzděláním církevní historik, v knize popsal a vysvětlil i místní zajímavosti a kuriozity, jež návštěvník bez odborného vzdělání běžně nezjistí či sám nerozpozná.

Vlastním nákladem Váz., A5, křídový papír, 272 stran, 499 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc